Ενα λεπτό, περιπτερά! (Μαριάννα Τζιαντζή)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 26 Ιουλίου, 2007

Η άλλη όψη της φαινομενικής αφθονίας είναι η ευτέλεια

Η Ελλάδα προοδεύει. Τα μπακάλικα έγιναν μίνι μάρκετ και τα περίπτερα θυμίζουν γύφτικα τσαντίρια με χάι-τεκ πινελιές, με κλιματιστικό, τηλεόραση, χημική τουαλέτα, ταμειακή μηχανή και κάμερες παρακολούθησης, με αλλοπρόσαλλες προσθήκες στεγασμένων, ημιυπαίθριων και υπαίθριων χώρων. Ποιος ξέρει, ίσως κάποια περίπτερα να επεκτείνονται και υπογείως, με λαγούμια που οδηγούν σε ψυγεία και αποθήκες. Μπροστά σ' αυτή την τριτοκοσμική νομιμότητα, το καταγής εμπόρευμα των Νιγηριανών και Πακιστανών μικροπωλητών παραπέμπει σε ελβετική μπουτίκ.

Σήμερα μπορεί κάποιος να ξεκινήσει για τις διακοπές του ανάλαφρος σαν πουλάκι, χωρίς αποσκευές, μόνο με μια κάρτα ανάληψης μετρητών. Ολα μπορεί να τα προμηθευτούμε από το περίπτερο, αρκεί να αγοράσουμε ένα λαμπερό περιοδικό. Εχουμε και λέμε: σαγιονάρες, καπέλο και γυαλιά ηλίου, ρολόι χειρός, πετσέτα και τσάντα μπάνιου, παρεό, μαγιό, βατραχοπέδιλα, κουβαδάκι για το παιδί, τρανζιστοράκι, αντιηλιακό, εντομοαπωθητικό -ξεχάσαμε τίποτα;

Είμαστε η χώρα του ήλιου, πώς να το κάνουμε. Μήπως είμαστε και λαός αναγνωστών; Αυτό παίζεται. **Η αλήθεια είναι ότι το περιοδικό συνοδεύει το δώρο (και όχι το αντίστροφο)** και καταλήγει στα σκουπίδια μόλις αφαιρεθεί το περιτύλιγμα. Οι τυπωμένες σελίδες είναι το πρόσχημα, το διαβατήριο για να φτάσει το εμπόρευμα στο περιζήτητο σημείο πώλησης. Το φαινόμενο δεν είναι μόνον ελληνικό ούτε εκδηλώνεται μόνον το καλοκαίρι. Στις χειμερινές προσφορές περιλαμβάνονται καλσόν, γάντια, συνθετικές κουβερτούλες, κάπες κ.λπ., όμως το καλοκαίρι ο όγκος και η ποικιλία των προϊόντων απογειώνονται.

Πηγή κέρδους δεν είναι τα περιοδικά καθεαυτά, αλλά ο προορισμός τους, τα σημεία πώλησής τους, τα περίπτερα που το ωράριο λειτουργίας τους δεν έχει τους περιορισμούς των εμπορικών καταστημάτων, ενώ είναι σπαρμένα στα πιο ζηλευτά εμπορικά σημεία, στους κεντρικούς δρόμους και πλατείες, κοντά σε στάσεις, σταθμούς, λιμάνια.

Μήπως υποβαθμίζεται το δημοσιογραφικό επάγγελμα; Ισως η βιομηχανία των

προσφορών να δημιουργεί κάποιες θέσεις εργασίας δίνοντας ένα φιλί ζωής στον κλάδο των εκδόσεων. Φιλί ζωής με χάντρες και καθρεφτάκια, με το λαϊφστάιλ των φτωχών. Σαν δεν μπορείς να ζήσεις σαν την Πάρις Χίλτον, τουλάχιστον πάρε μια ζώνη που μοιάζει με εκείνη που η διάσημη κληρονόμος φοράει στη φωτογραφία.

Το αίμα, το σώμα θα βάλω σε σχήμα περιοδικού μεγάλο. Γράφει, γράφει ο δημοσιογράφος, γράφει και τυλίγει κινέζικα κραγιόν και κορεάτικα σετ εργαλείων. Τουλάχιστον οι εφημερίδες προσφέρουν (μέχρι στιγμής) είδη που έχουν κάποια σχέση με τον γραπτό λόγο και την εικόνα (CDs, DVDs, εγκυκλοπαίδειες, χάρτες, βιβλία). Αραγε θα έρθει η ώρα που το φουσκωτό στρώμα θαλάσσης θα συνοδεύεται από την προσφορά ενός περιοδικού ή μιας εφημερίδας; «Πάρτε το, είναι δωρεάν».

Η άλλη όψη της φαινομενικής αφθονίας είναι η ευτέλεια. Ολο και πιο εφήμερα, πιο αναλώσιμα (για να μην πούμε τοξικά) είναι τα πλαστικά κουρελάκια που μας γνέφουν κάτω από τη ζελατίνα. Στους αναλώσιμους εργαζόμενους, τους τωρινούς και τους μελλοντικούς, αντιστοιχούν προϊόντα και χαρές μιας χρήσεως. **Εμείς αποφασίζουμε, εμείς καταναλώνουμε ή μήπως μας καταναλώνει ένας τρόπος ζωής που δεν τον διαλέξαμε αλλά μας τον επέβαλαν;**

(Πηγή: "Καθημερινή" 22/7/2007)